

А едновременно съ това халифътъ обяви на всѣкъде, че ако се намѣри лѣкарь, отъ каквато народностъ и вѣра да бѣде той, който може да спаси Саида, той веднага ще му даде половината си царство.

Народътъ се завълнува. Всички лѣкари сж ходили при болната, но при тая покана се явиха още много. Пристигна единъ отъ Африка, яви се единъ евреинъ, после единъ християнинъ отъ Кастилия. Но и отъ тѣхъ никой не можа да помогне.

Сѣнката на Исуса

Посрѣдъ пладне на единъ горещъ юлски день, когато всичко живо се криеше отъ палящитѣ лъчи на слънцето и едва дишаше отъ нажежения въздухъ, туку изеднажъ на хоризонта се яви тъмна ивица и почна да приближава и чернѣе. Това бѣше буреносенъ облакъ. Следъ часъ цѣлото небе се покри отъ страшни, тъмни облаци, които увиснаха надъ цѣлата околностъ. Далечъ тамъ ехтятъ отгласитѣ на гърмотевица и блѣската свѣткавици. А надъ самата столица и надъ Алказаръ се вие полунощенъ мракъ. Пълна тишина настѣпи навсѣкъде. Всѣки листецъ сѣкашъ изтрѣпна и занѣмля.

И срѣдъ тоя мракъ и тишина въ града влѣзе чуденъ човѣкъ и трѣгна по една отъ улицитѣ въ снѣжно-бѣла дреха съ чудновата кройка. Просто бѣло покривало, праметнато презъ рамо. Отзадъ то излеко се влачи по земята. Свѣтло лице, открита глава съ руси дълги кѣдри, разпиляни по раменетѣ, малка раздвоена брада и ясни очи, които отражаватъ нѣкакво сияние — всичко у тоя човѣкъ бѣ нѣкакъ тайнствено — дивно.